

Chiếc mũ

Nguyễn Hoài Nam (Tin tức)

Nàng mượn tôi chiếc mũ. Tôi ngại ngần nhìn nàng. Chiếc mũ mềm tôi thường hay đội, nó cũ cũ, nhàu nhàu dầm mưa dãi nắng nên bạc màu và thấm mồ hôi, hẳn là không được sạch sẽ cho lắm.

Thấy tôi cò vẻ như không nhiệt tình, nàng dẫu môi, nhả mặt quay đi. Tôi vội vã theo nàng bảo nhỏ: "Đề anh chạy ù ra ngoài mua cho em mũ khác đi". Nàng lắc đầu: "em thích cái này cơ". Chiếc mũ theo nàng hết ngày này sang ngày khác. Đôi khi nó được đội quay ngược lại, lúc ấy trông nàng ngồ ngộ. Nàng thấy tôi nhìn chăm chú, liền vênh cái mặt lên, chiếc mũ hếch xinh xinh như một dấu chấm hỏi làm tôi phì cười. Tôi bảo nàng: "Này nọ lâu rồi đấy, trả mũ đây". "Còn lâu". Nàng buông thông một câu rồi ù té cứ như sợ tôi lấy mất.

Khi ấy là mùa hạ, một mùa hạ chói chang, nắng lắm mưa nhiều. Có một hôm tôi đi giữa trưa hè đổ lửa. Bất chợt, cơn mưa ào tới, tôi vẫn vội vã đi. Tôi về, chợt thấy rét run và cơn sốt ập tới. Tôi không nghĩ bất hạnh lại phủ bóng xuống đời tôi. Suốt cả tháng trời vật lộn với những cơn mê sảng, khi tỉnh lại tôi thấy khuôn mặt nàng hiện ra trước mắt tôi. Tôi yếu ớt nhìn quanh thấy trên chiếc tủ con đặt cạnh giường bệnh một lọ hoa tươi và thật lạ, cạnh đó là chiếc mũ. Nó vẫn thế, cũ cũ nhàu nhàu. Nàng mỉm cười, một nụ cười rầu rĩ cứ như tôi vừa mới ở thế giới bên kia trở về. Chỉ tới khi tôi hốt hoảng thấy đôi chân không còn cử động được nữa, nàng mới mím chặt môi, cổ nén tiếng nấc nghẹn ngào nắm chặt lấy bàn tay tôi thì thào bảo: "Em yêu anh và sẽ theo anh suốt đời". Tôi kinh hoàng khi hiểu ra rằng vậy là tôi bị liệt, suốt đời sẽ gắn mình trên xe lăn. Khi ấy, tôi cứ nghĩ nàng làm thế chỉ là để an ủi tôi thôi và tôi gào lên như một kẻ mất trí: "Không, không, không thể thế được, cô út đi cho tôi nhờ". Nàng tái mặt, chạy vội ra ngoài và suốt cả một quãng thời gian dài tôi không sao quên được tiếng khóc nghẹn ngào nức nở của nàng vọng vào qua khe cửa. Tôi cứ nghĩ tôi đã mất nàng vĩnh viễn và cảm thấy hả hê cứ như vừa mới được trả thù đời. Ngày hôm sau tôi ra viện, trong lòng tràn ngập nỗi đau đớn bị quan, chán nản. Tôi yêu cầu gia đình không tiếp bất cứ ai đến thăm. Nhìn ánh mắt lạnh lùng ráo hoảnh của tôi, cả nhà tôi im lặng. Cha khẽ thở dài, mẹ vội quay đi giấu những giọt nước mắt tuôn rơi, còn em gái tôi, trong đôi mắt trong veo của nó đọng lại một vết đen tối sẫm. Suốt cả tháng trời, tôi chìm đắm trong nỗi cô đơn cay đắng hận đời.

Đã qua mùa hạ rồi, trời trong xanh, nắng vàng rực rỡ. Qua khung cửa sổ nhỏ tôi nhìn ra bên ngoài, làn gió thu nhẹ thổi vào mơn man, tôi khẽ rung mình chợt nhận ra mình đang sống. Dầu sao thì vẫn cứ phải sống bởi vì ta đang tồn tại tức là ta đang sống. Thời gian thật kỳ lạ, nó là phép màu để người ta phải quên đi thực tại dù là thực tại đen tối nhất. Tôi biết rằng đặng nào thì số phận cũng đã giáng cho tôi một đòn chí mạng, dù sao đi chăng nữa cũng chẳng thể nào thay đổi được số phận. Tôi cất tiếng gọi mẹ. Chao ôi, nghe tiếng chân mẹ lập cập đi lên cầu thang mà lòng tôi xót xa ân hận. Những ngày qua, hẳn là mẹ đau đớn biết nhường nào, vậy mà tôi... Nhìn ánh mắt rạng rỡ của mẹ tôi biết mẹ mừng khôn tả. Và thật lạ lùng khi mẹ đưa cho tôi xem một vật. Nó đấy, cái mũ cũ cũ nhàu nhàu mà nàng đã mượn tôi không trả. Tôi cầm lấy nó sững sờ khi nhìn thấy trong lòng mũ một dòng chữ "I love you" và in lên đó là một chiếc môi thắm đỏ. Tôi ôm khư khư chiếc mũ vào lòng còn hơn ôm một báu vật nhưng rồi lại thảng thốt buông rơi. Mẹ đau đớn nhìn nét mặt thất thần của tôi, ôm tôi vào lòng vuốt nhẹ mái tóc rồi thì thào bảo tôi: "Dừng cảm lên con. Thảo nó yêu con lắm đấy". Có cái gì để tôi tin vào lời mẹ không nhỉ?! Không, chẳng có gì hết và với tấm thân tật nguyền này tôi có gì để mà cho nàng. Tôi lạnh giọng bảo mẹ: "Con không gặp Thảo đâu mãi mãi".

Tôi đi học trở lại nghiêng rãng mà học theo đúng nghĩa của từng từ. Đó là những ngày cơ cực nhất mà mẹ đã trải qua. Mẹ xin nghỉ làm, bán hàng nước vỉa hè để có thời gian đẩy xe cho tôi tới trường... Cầm tấm bằng đồ kỹ sư tin học trên tay, nước mắt mẹ hoà cùng nước mắt tôi.

Một ngày mới đã bắt đầu, nhưng trong lòng tôi lại tràn ngập cảm giác trống rỗng. Ngồi bên khung sổ, tôi thần thờ nghĩ tới một ngày mai không biết sẽ ra sao, bao giờ tôi mới hết trở thành gánh nặng của gia đình. Và khi ấy, ô hay sao lại là chiếc mũ đóng đưa nơi khung cửa sổ. Nó vẫn thế, cũ cũ nhàu nhàu. Nhưng dòng chữ ấy và hình chiếc môi đỏ thắm vẫn còn đó vẹn nguyên tươi mới như thể mới chỉ là ngày hôm qua. Tôi thét lên một tiếng như muốn vỡ cả lồng ngực: "Thả...o...o!!!".

Ôm nàng vào lòng, niềm hạnh phúc trong tôi là vô bờ. Ngả đầu vào nơi bờ vai tôi, nàng thì thầm kể cho tôi nghe những tháng ngày dang dở, thui thủi một mình mang theo tình yêu vô vọng để sống, để học hành, để nhớ thương vui đây. Đã biết bao lần nàng đứng lặng bên góc phố dõi nhìn theo bóng xe lăn mà lòng rung rung. Sau này tôi mới biết, suốt những năm tháng qua, tất cả những đồng tiền bé nhỏ mà nàng kiếm được khi đi làm gia sư đều được nàng dành dụm gửi mẹ đỡ đầu cho tôi.

Có một cuộc đời nào vừa bất hạnh lại vừa may mắn như tôi không. Khi tôi nắm tay nàng đi giữa cuộc đời tôi không biết mình đang mơ hay thực. Chỉ biết là tôi đang có một nàng tiên ở bên cạnh. Ngày chúng tôi cưới nhau, bên chiếc xe lăn và chùm hoa cưới, chiếc mũ treo trên thành xe. Nó vẫn thế, cũ cũ nhàu nhàu nhưng trong lòng tôi dòng chữ và chiếc môi đỏ thắm cứ lấp lánh như những vì sao. Nàng cúi xuống bên tôi, đôi môi thắm đỏ lướt nhẹ trên má tôi, tim tôi đập liên hồi bởi tôi quá đổi yêu nàng. Hạnh phúc chẳng ở đâu xa, nó ở quanh đây trong mỗi con người chúng ta. Bạn hãy tin đi, chẳng bao giờ trên đời này hết chuyện cổ tích đâu./.